

Adam Oehlenschläger, Guldhornene

De higer og søger
I gamle Bøger,
I oplukte Høie
Med speidende Øie,
Paa Sværd og Skiolde
I muldne Volde,
Paa Runestene
Blandt smuldnede Bene.

Oldtids Bedrifter
Anede trylle;
Men i Mulm de sig hylle,
De gamle Skrifter.
Blikket stirrer,
Sig Tanken forvirrer.
I Taage de famle.

"I, gamle, gamle
"Hensvundene Dage,
"Da det straalte i Norden,
"Da Himlen var paa Jorden,
"Giv et Glimt tilbage!"

Skyen suser,
Natten bruser,
Gravhøien sukker,
Roser sig lukker,
De øvre Regioner
Toner.
De sig møde, de sig møde,
De forklarede Høie,
Kampfarvede, røde,
Med Stierneglands i Øie.

"I, som raver i blinde,
"Skal finde
"Et ældgammelt Minde,
"Der skal komme, og svinde.
"Dets gyldne Sider
"Skal Præget bære,
"Af de ældste Tider.
"Af det kan I lære.
"Med andagsfuld Ære,
"I vor Gave belønne!
"Det skønneste Skønne,
"En M ø

"Skal Helligdommen finde."
Saa synge de og svinde.
Lufttonerne døe.

Hrymfaxe, den sorte,
Puster, og dukker
Og i Havet sig begraver.
Morgenens Porte
Delling oplukker,
Og Skinfaxe travet
I straalende Lue
Paa Himlens Bue.

Og Fuglene synge.
Duggperler bade
Blomsterbade
Som Vindene gyngte.
Og med svævende Fied
En Mø hendandser
Til Marken afsted.
Violer hende krandsen.
Hendes Rosenkind brænder.
Hun har Lilliehænder.
Let som en Hind,
Med muntret Sind.
Hun svæver, og smiler;
Og som hun iler,
Og paa Elskov grubler -
Hun snubler,
Og stirrer, og skuer
Gyldne Luer,
Og rødmer, og bæver,
Og zittrende hæver
Med undrende Aand,
Af sorten Muld
Med sneehvide Haand
Det røde Guld.

En sagte Torden
Dundrer.
Hele Norden
Undrer.

Og hen de stimle
I store Vrimle,
og grave og søge,
Skatten at forøge.
Men intet Guld!
Deres Haab har bedraget;

De see kun det Muld,
hvoraf de er taget.

Et Sekel svinder.

Over Klippetinder
Det atter bruser.
Stormenes Sluser
Bryde med Vælde.
Over Norges Fielde
Til Danmarks Dale
I Skyernes Sale
De forklarede Gamle
Sig atter samle.

"For de sieldne Faae
"Som vor Gave forstaae;
"Som ei Jordlænker binde,
"Men hvis Siæle sig hæve
"Til det Eviges Tinde;
"Som ane det Høie,
"I Naturens Øie;
"Som tilbedende bæve
"For Guddommens Straaler,
"I Sole, i Violer,
"I det Mindste, i det Største;
"Som brændende tørste
"Efter Livets Liv;
"Som - o, store Aand
"For de svunde Tider!
"See dit Guddomsblik
"Paa Helligdommens Sider:
"For d e m lyder atter vort Bliv.
"Naturens Søn,
"Ukiendt i Løn,
"Men som sine Fædre
"Kraftig og stor,
"Dyrkende sin Jord,
"Ham vil vi hædre:
"Han skal a t t e r finde."
Saa synge de, og svinde.

Hrymfxe den sorte,
Puster og dukker,
Og i Havet sig begraver.
Morgenens Porte
Delling oplukker,
Og Skinfxe traver
I straalende Lue,
Paa Himlens Bue.

Ved lune Skov
Øxnene trække
Den tunge Plov,
Over sorten Dække.

Da standser Ploven,
Og en Gysen farer
Igiennem Skoven.
Fugleskarer
Pludselig tier.
Hellig Taushed
Alt indvier.

Da klinger i Muld
Det gamle Guld.

Tvende Glimt fra Oldtidsdage
Funkler i de nye Tider.
Selsomt vendte de tilbage,
Gaadefyldt paa røde Sider.

Mystisk Helligdom omsvæver
Deres gamle Tegn og Mærker.
Guddomsglorien ombæver
Evighedens Underværker.

Hædrer dem, thi Skiebnen skalter!
Snart maaskee de er forsvunden.
Jesu Blod paa Herrens Alter
Fylde dem, som Blod i Lunden!

Men I see kun Guldets Lue,
Ikke det ærværdigt Høie;
Sætte dem som Pragt til Skue
For et mat nysgierrigt Øie.

Himlen sortner, Storme brage;
Visse Time! du er kommen.
Hvad de gav, de tog tilbage.
Evig bortsvandt Helligdommen.